

vist, som den ærede første Taler sagde, at der her hos os i høj Grad mangler Dagslighed, Evne, maasse ogsaa Villie til at foretage Bogføringen ordentligt. En Række Sager, som komme frem nu og da, vise, hvor slet det føres her fra Forretningsverdenens Side. Det er et Tegn paa, at Forretningerne drives daarligt, naar Tilstanden her er saaledes. Men dette bør forandres, og det sfer ved at indstærpe dette: Vilde I bruge den Art af Kredit, saa bør I haade selv vide og ogsaa lade Andre kunne vide, at I handle redeligt; hvis I saa dog gaa fallit, saa er der Ingen, der i den Henseende kan behreide Eder Noget. Hvis I derimod ikke have ført Eders Handelsbøger, saa bethder det, at I have villet skjule for Eder selv, hvorledes I sidde i det, og bagester for Andre Grundene til Eders slette Stilling, og det bør I ikke have Ret til. — Derfor anbefaler jeg, at man ikke formindster Omfanget af de Forretningsdrevende, som i det Hele taget ere forpligtede til Handelsbøgers Førelse. Man skal imidlertid sætte Grændsen anderledes, idet man skal undtage dem, som ikke bruge Bezelkredit; det gjør i Virkeligheden ikke Noget, at de ere undtagne. Naar en Mand bruger Kredit i en anden Form, saa har han maaste det Hele i Hovedet og kan fuldstændig vide Bested med, hvorledes han til enhver Tid sidder i det, men det kan den ikke, der bruger Bezelkredit. I Lovforslaget er Grændsen draget mellem den større og mindre Bedrift; men jeg mener, at Grændsen mellem dem, hvem det paalægges at føre fuldstændig Bogføring, og dem, der kunne slippe med en simplere Bogføring, bør sættes paa det Punkt: Bruges der Bezelkredit eller ikke? Der er ingen tilstrækkelig Grund til at undtage herten Høtere eller andre Handlende, som omtales i Næringsloven, fuldstændig fra Bogførelse, naar en simpel Bogføring let kan paalægges dem. Mange af de Bedrifter, som omtales i de nævnte Paragrafer i Næringsloven, kunne i Virkeligheden drives i meget bethdeligt Omfang, og de kunne meget godt føre en saadan Bogføring saaledes, at de ikke saadan i al Almindelighed bør undtages fra Forpligtelsen til at føre Bøger. Jeg tillader mig derfor at henlede Opmærksomheden paa, om man ikke ad denne Vej kunde finde en ønskeligere Grændse mellem dem, der falde indenfor Lovens fulde Bestemmelse, og dem, der ikke fuldt kunne inddrages under disse Bestemmelser.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal først med Hensyn til Sagen i dens Almindelighed bemærke, at Forslaget i det

Væsentlige hviler paa den gjældende Ret, man har ikke ganske kunnet løsrive sig fra den, men har i det Hele og Store taget den til Udgangspunkt navnlig med Hensyn til Afgjørelsen af, hvem Forpligtelsen til at føre Handelsbøger paahviler. Derfor er det kun noget lidt Nyt, der findes i Lovforslagets § 1 i saa Henseende, det er kun nogle ganske enkelte Erhverv, der kan udpeges som værende nye i Henseende til Forpligtelsen til at føre Handelsbøger, og de nye Erhverv, der saaledes ere komne til, tror jeg ingenlunde hører til dem, der have vakt eller kunne vække videre Tvivl. Disse Spørgsmaal, om f. Ex. Speditører bør tages med, om Assuranceforretninger mod Præmie og ogsaa de gjensidige Assuranceforretninger skulde tages med, eller endelig om Assuranceagenter skulle medtages er jo Enkeltheder, som jeg ikke tror, man behøver at trænge nærmere ind i. Jeg bemærker, at naar Lovforslaget har medtaget dem, er det nærmest i Overensstemmelse med den hidtil gjældende Ret, navnlig Konkurslovens § 45, som under Begrebet Handlende f. Ex. ogsaa medregner Speditører. Forholdet med Hensyn til Assuranceforretninger hviler ganske naturligt paa den Tanke, at den gjensidige Assurance ingen Erhvervsvirksomhed er, hvorimod Præmieforsikring er en Forretning, saaledes at der altsaa er den samme Grund til at paalægge den sidste Forpligtelse til at føre Handelsbøger som andre indbringende Erhverv, men skulle man af Hensigtsmæssighedsgrunde anse det for rigtigt at udstrække Forpligtelsen ogsaa til at gjælde for den gjensidige Assurance, vil det næppe blive en Hindring for Lovens Gjennemførelse. Naar Assuranceagenter ere medtagne, er det jo af den Grund, at Assuranceagentvirksomheden som saadan er en Erhvervsvirksomhed; Assuranceagenten driver Forretningen for at tjene Penge, og det er altsaa fra hans Standpunkt en Erhvervsvirksomhed, selv om han er Agent for et gjensidigt Forsikringselskab. Men, som sagt, dette er jo kun Detailler, som jeg ikke skal opholde mig videre ved under Sagens første Behandling. Kun skal jeg bemærke, at naar Lovforslaget ikke har medtaget Entreprenører, saaledes som den første ærede Taler (Halkier) her paaanbede, er det navnlig, fordi det er et saa overmaade ubestemt Begreb, hvad man vil forståa ved en Entreprenør, ja jeg tror, at Ubestemtigheden her er endnu større end Ubestemtigheden med Hensyn til, hvad man vil kalde Fabrikvirksomhed. Medens der nok konventionelt, ved Skif og Brug, har uddannet sig en Slags Forestilling om, hvad der kan kaldes Fabrikvirksomhed i Modsat-